

Sygn. akt V CSK 593/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko J. X. i M. X.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt I ACz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 maja 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność.

W sprawie nie doszło jednak do spełnienia przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok (postanowienie) zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza

uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Obowiązkiem powoda, zgodnie z art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c., było prawidłowe oznaczenie stron postępowania. Skoro zatem jako pozwanych wskazał on M. X. i J. X. to Sąd pierwszej instancji mógł wydać nakaz zapłaty tylko przeciwko tym osobom. Z okoliczności sprawy (tj. treści pozwu i załączonych do niego dowodów, w tym wezwań do zapłaty) jasno wynika, że wolą powoda było skierowanie żądania przeciwko M. X.. Fakt, że już po wydaniu nakazu zapłaty powód w odpowiedzi na wezwanie Sądu wskazał numer PESEL pozwanej, właściwy dla H. X., a nie M. X. (karta 40), nie ma dla oceny sprawy znaczenia, skoro jednocześnie nie podjął próby sprostowania oznaczenia strony pozwanej w tym zakresie. Z kolei wniosek o sprostowanie nakazu zapłaty, na możliwość wniesienia którego wskazuje powód, nie zostałby uwzględniony, gdyż treść nakazu zapłaty odpowiada żądaniom zawartym w pozwie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).